

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 24.1.2019
COM(2019) 13 final

ANNEX

BILAGA

till

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 511/2014 av den 16 april 2014 om åtgärder för användarnas efterlevnad i Nagoyaprotokollet om tillträde till och rimlig och rättvis fördelning av vinster från utnyttjande av genetiska resurser i unionen

Bilaga

Bakgrundsinformation till rapporten enligt artikel 16.1 i

förordning (EU) nr 511/2014

Internationella skyldigheter enligt Nagoyaprotokollet

Nagoyaprotokollet är en internationell överenskommelse som antogs i oktober 2010¹ för att genomföra det tredje målet i konventionen om biologisk mångfald², nämligen rimlig och rättvis fördelning av vinster från utnyttjande av genetiska resurser. Tanken är att vinsterna ska användas för och därmed bidra till det första och andra målet i konventionen om biologisk mångfald, nämligen att bevara den biologiska mångfalden och främja ett hållbart nyttjande av dess beståndsdelar.

Genom protokollet fastställs en gemensam ram med principer och åtgärder för genetiska resurser och fördelning av den nytta som uppstår vid deras användning (vanligen kallad tillträde till och fördelning av nytta). Nagoyaprotokollet omfattar tre olika slags åtgärder: tillträde, fördelning av nytta och efterlevnadsåtgärder. Alla parter i protokollet får fastställa tillträdesåtgärder inom ramen för utövandet av sina suveräna rättigheter över genetiska resurser såvida man beaktar de krav som ställs i protokollet för sådana åtgärder (tydlighet, öppenhet, rättvisa och icke-godtyckliga förfaranden i fråga om tillträde osv.). Tillträdesåtgärderna bör innehålla villkor för hur förhandsgodkännande ska kunna erhållas från ett leverantörsland samt för hur ömsesidigt överenskomna villkor för att fördela nytta fastställs mellan leverantören och användaren av de genetiska resurserna. Den andra typen av åtgärder, det vill säga fördelning av nytta, omfattas av avtal (ömsesidigt överenskomna villkor) och regleras genom avtalsrätten. Den tredje typen av åtgärder handlar om att fastställa efterlevnadsåtgärder, vilket är ett krav enligt protokollet. Varje part måste vidta lämpliga, effektiva och proportionerliga lagstiftningsmässiga, administrativa eller politiska åtgärder för att se till att tillträde till genetiska resurser som används inom partens jurisdiktion har skett i enlighet med förhandsgodkännande och att ömsesidigt överenskomna villkor fastställts, i enlighet med leverantörslandets inhemska lagstiftning om tillträde till och fördelning av nytta. För att främja efterlevnaden måste parterna vidta lämpliga åtgärder för att övervaka användningen av genetiska resurser. I detta sammanhang måste parterna fastställa tidpunkter då relevant information om förhandsgodkännande och ömsesidigt överenskomna villkor ska samlas in. Informationen översänds till förmedlingsinstitutionen för tillträde och fördelning av nytta³ och även till leverantörslandet. Förmedlingsinstitutionen är en it-plattform där parterna lägger ut alla relevanta lagstiftningsmässiga, administrativa och politiska åtgärder, till

¹ Nagoyaprotokollet om tillträde till genetiska resurser samt rimlig och rättvis fördelning av den nytta som uppstår vid deras användning, vilket är fogat till konventionen om biologisk mångfald antogs den 29 oktober 2010 i Nagoya, Japan, vid partskonferensens tionde sammanträde till konventionen om biologisk mångfald och trädde i kraft den 12 oktober 2014, <http://www.cbd.int/abs/>.

² FN:s konvention om biologisk mångfald, som antogs 1992 i Nairobi och öppnades för undertecknande vid världstoppmötet i Rio de Janeiro (den 5 juni 1992). Rådets beslut av den 25 oktober 1993 om ingående av konventionen om biologisk mångfald, genom vilket Europeiska unionen godkänner konventionen om biologisk mångfald, EGT L 309, 13.12.1993, s. 1 – <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=celex:31993D0626>

³ Artikel 14 i protokollet.

exempel tillträdeslagar, tillstånd som utfärdats av landet (och som omvandlas till internationellt erkända intyg om efterlevnad), information om övervakning av användningen av genetiska resurser (som därefter omvandlas till kontrollinstanskommunikéer) och information om nationella behöriga myndigheter. Förmedlingsinstitutionen innebär att alla berörda parter kan utbyta relevant information.